

O. HERMAN, *Nagovaranje* (1921). Rijeka, Moderna galerija

Dalmaciji izložbe umjetnika-partizana. Poslije 1945. vraća se u Zagreb gdje je (1945–49) kustos Moderne galerije JAZU. H. je studirao u Münchenu u vrijeme kada je taj grad bio važno središte eur. slikarstva. U mnogome su ga usmjerili teorijski stavovi povjesničara umjetnosti i kritičara J. Meier-Graefea koji se, tražeći njem. paralele za franc. impresionistička i postimpresionistička strujanja, zaustavio na revalorizaciji H. von Maréesa. Na nagovor Meier-Graefea H. je kopirao Maréesova *Ganimeda* (1910) i triptih *Hesperide* (1912–21). Diskretno nagovijestivši svoju sklonost kolorizmu (*Djevojčica*, 1907), pored statičnosti Maréesove kompozicije prihvatio je njegov neretorički simbolizam koji će, pokatkad dinamiziran delacroioivskim reminiscencijama, dati prva samostalna i za Hermana karakteristična djela (*San*, 1911; *Kod vrela*, 1912; *Pred buru*, 1913). Poslije toga započinju istraživanja kolorističkih suzvučja, a oblik

sve više ovisi o boji (*Žena u naslonjaču*, 1919; *Seljanka na konju* 1929; *Žena s plavom vazom*, 1921). U njegovim djelima pojavljuju se elementi ekspresionizma (*Nagovaranje*, 1921). Za II. svj. rata radio je crteže i akvarele (*Dvorište u logoru*, 1943; *Žena pod balkonom*, 1944; *Kupačica*, 1944). Poslije rata H. razvija svoje slikarske težnje do pune zrelosti: sintetizira oblike i intenzivira kolorit. Slika figure, figuralne kompozicije i krajolike dramatična i snažna izraza (*Pejzaž sa crvenim brdom*, 1955; *Lik*, 1956; *Očitovanje*, 1957; *Žena i mrtva priroda*, 1963; *Suzana i starci*, 1969; *Osamljenik*, 1964; *Žena u zelenom*, 1973; *Pejzaž u jeseni*, 1973). H. je mnogo crtao, radio bakropise i plastiku, a 1960. objavio je mapu serigrafija. Cjelokupno njegovo djelo karakterizira bogatstvo boja i ekspresionistički nemiran potez kista. Razvijao je mirno i postupno svoju viziju svijeta i vlastiti slikarski izraz. U Münchenu je izlagao redovito 1914–27. na